

Sygn. akt II AKz 606/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wiesław Kosowski

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie **M. M. (1)**

podejrzanego o czyn z art. 258 § 1 kk i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 28 czerwca 2019 roku, sygn. akt II Kp 514/19

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie postanowieniem z dnia 28 czerwca 2019 roku sygn. akt II Kp 514/19 przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego M. M. (1), na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 29 września 2019 roku do godz. 06:05.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:

- po stronie podejrzanego zachodzi prawdopodobieństwo, że będzie on swoim postępowaniem bezprawnie utrudniał prowadzone postępowanie, zwłaszcza, że będzie mataczył, nakłaniając inne osoby do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień, podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy, zwłaszcza fakt, że podejrzany ma stałe miejsce pobytu, pracuje, ma na utrzymaniu rodzinę, w tym 2 małych dzieci (4 lata i 6 miesięcy), jest osobą niekaraną, nie wskazują, aby podejrzany dążył do utrudniania prowadzonego postępowania karnego;
- na gruncie przedmiotowej sprawy nie zachodzą szczególne przesłanki z art. 259 kpk, podczas gdy sytuacja rodzinna podejrzanego jest bardzo trudna, żona podejrzanego jest w trzeciej, zagrożonej ciąży i powinna leżeć, a ma pod opieką obecnie dwójkę dzieci i nikt z rodziny nie może jej pomóc w opiece nad dziećmi, ponieważ zarówno rodzice podejrzanego jak i ojciec jego żony pracują zawodowo;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a w szczególności:

- art. 258 § 1 pkt 2 kpk polegającą na błędnym przyjęciu, że podejrzany może w bezprawny sposób utrudniać toczące się przeciwko niemu postępowanie przygotowawcze, podczas gdy dla potwierdzenia takiej obawy brak jest uzasadnionych dowodów czy chociażby poszlak, w związku z czym przesłanka opisana w tym przepisie została przez sąd I instancji przyjęta w sposób dowolny i nieuzasadniony;
- art. 258 § 2 kpk poprzez przyjęcie, że surowość kary grożącej podejrzanemu przesądza o obawie matactwa, podczas gdy groźba orzeczenia surowej kary ma wobec podejrzanego charakter tylko ustawowy i nie poparty konkretnymi okolicznościami sprawy
- art. 257 § 1 kpk poprzez naruszenie zasady minimalizacji w zakresie stosowania środków zapobiegawczych nakazującej stosowanie środków o charakterze łagodniejszym, a w szczególności środków wolnościowych i uznanie, że jedynie środek o charakterze izolacyjnym może na gruncie niniejszej sprawy odnieść skutek, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy wskazuje, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wystarczające będzie zastosowanie poręczenia majątkowego, dozoru policji i zakazu opuszczania kraju.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania, ewentualnie uchylenie tymczasowego aresztowania i zastosowanie wobec podejrzanego innych środków o charakterze wolnościowym, tj. poręczenia majątkowego w kwocie 200.000 złotych, dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, przeprowadzona przez pryzmat zarzutów podniesionych w środku odwoławczym, jako i argumentacji przytoczonej na jego poparcie nie wykazała, aby sąd I instancji dopuścił się obrazy wskazanych w zażaleniu przepisów postępowania czy też błędu w ustaleniach faktycznych, które to uchybienia mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Analiza zgromadzonego dotychczas w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego pozwala na przyjęcie z dużym prawdopodobieństwem, o jakim mowa w art. 249 § 1 kpk, że podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów, czego zresztą skarżący nie kwestionuje. Zgromadzone w sprawie dowody, wymienione przez sąd I instancji w skarżonym postanowieniu, w pełni potwierdzają zasadność decyzji sądu okręgowego w przedmiocie dalszego stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego.

Wbrew twierdzeniom zażalenia, aktualna w odniesieniu do podejrzanego M. M. (1) pozostaje także przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania, wymieniona w art. 258 § 2 kpk. Podejrzanemu zarzucono popełnienie czynów, z których dwa zagrożone są karą pozbawienia wolności której górna granica wynosi 8 lat (art. 164 § 1 kk, art. 165 § 1 pkt 5 kk, art. 171 § 1 kk). To z kolei, przy uwzględnieniu charakteru i okoliczności tych czynów oraz wysokiego stopnia ich społecznej szkodliwości, wynikającego w szczególności ze sposobu działania podejrzanego, to jest wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, skali przestępczego procederu, z którego to miał sobie uczynić stałe źródło dochodu, a także ilości, jakości i miejsca składowania odpadów niebezpiecznych, uprawnionym czyni twierdzenie sądu I instancji, że podejrzanemu – w przypadku przypisania mu sprawstwa i winy- realnie grozi wymierzenie surowej kary pozbawienia wolności, o jakiej mowa w art. 258 § 2 kpk. Groźba wymierzenia surowej kary rodzi natomiast domniemanie, że podejrzany może podejmować próby bezprawnych działań mających na celu destabilizację toku postępowania. Ponieważ okoliczność ta ma charakter domniemania prawnego nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby podejrzany podejmował wcześniej konkretne działania w tym kierunku.

Niezależnie od powyższego, potrzeba izolacji podejrzanego uzasadniona jest również obawą matactwa procesowego z jego strony, a zatem jak słusznie uznał sąd I instancji, zachodzi przesłanka stosowania środków zapobiegawczych

wskazana w art. 258 § 1 pkt 2 kpk. Przede wszystkim zauważyć należy, że podejrzanemu zarzucono branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przy czym jak wynika z zebranego dotychczas materiału dowodowego, jego rola w niej nie była marginalna. W orzecznictwie natomiast ugruntowany jest pogląd, że już samo uczestniczenie w zorganizowanej strukturze przestępczej, z uwagi na znajomość jej uczestników jak i wzajemne powiązania i istnienie dróg przepływu informacji, uzasadnia obawę mactwa. Materiał dowodowy w niniejszej sprawie oparty jest w dużej mierze na osobowych źródłach dowodowych, a dotychczas nie wszystkie osoby biorące udział w procederze zostały przez organy ścigania ujawnione. Tym samym zachodzi obawa, że podejrzany w warunkach wolnościowych mógłby wpływać na treść zeznań świadków lub wyjaśnień współpodejrzanych, a także uzgadniać wersję zdarzeń z innymi osobami, z którymi dotychczas nie wykonano czynności procesowych. Ponadto z wyjaśnień drugiego z podejrzanych, ale także z opinii biegłego z zakresu informatyki dot. laptopa należącego do M. M. (2) wynika, że żona podejrzanego M. M. (1) nie tylko wiedziała czym zajmuje się jej mąż, ale także miała w nim uczestniczyć, poprzez wystawianie faktur, czy wykonywanie przelewów. Wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego obawa utrudniania postępowania przez podejrzanego nie jest abstrakcyjna, jak sugeruje skarżący, a jak najbardziej realna.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności uznać należy, że właściwie sąd okręgowy uznał, że w dalszym ciągu jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania przygotowawczego. Stosowanie łagodniejszych, nieizolacyjnych środków zapobiegawczych, nawet w kształcie proponowanym przez obrońcę, wobec intensywności ww. zagrożeń, na obecnym etapie nie spełniłoby swojego celu określonego w art. 249 § 1 kpk, jakim jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania. Wbrew zatem twierdzeniom skarżącego, w niniejszej sprawie sąd I instancji nie naruszył wymogu z art. 257 § 1 kpk.

Na gruncie niniejszej sprawy, wbrew zarzutom zażalenia, nie ujawniły się nadto negatywne przesłanki określone w art. 259 kpk, a przemawiające za potrzebą odstąpienia od stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Fakt, że żona podejrzanego jest w zagrożonej ciąży, mając jednocześnie pod opieką dwoje małych dzieci nie stanowi okoliczności uzasadniającej uchylenie tymczasowego aresztowania. Nie sposób bowiem uznać, że dalsze pozbawienie podejrzanego wolności pociągnie za sobą wyjątkowo ciężkie skutki dla jego rodziny. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że nie każda uciążliwość wynikająca ze stosowania tymczasowego aresztowania wypełnia znamiona przepisu art. 259 § 1 pkt 2 kpk. Naturalnym jest, że tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby wobec której jest stosowane, a także jej bliskich. Skoro żona podejrzanego nie może liczyć na osobistą opiekę nad małoletnimi dziećmi ze strony podejrzanego, jego rodziców a nawet własnego ojca, może zapewnić im opiekę osób trzecich, np. niani, a tym samym zadbać o prawidłowy przebieg obecnej ciąży.

Wobec powyższego, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

SSA Wiesław Kosowski

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu M. M. (1) z pouczeniem o jego prawomocności zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 16 lipca 2019 roku